

4/7

Frisk journalistik

I den mörkaste amerikanska södern, i staden Greenville i staten Mississippi, utger en berömd amerikansk journalist, Hodding Carter, en liberal tidning som energiskt bekämpar rasfördomarna och segregationen. För några månader sedan skrev Hodding Carter i tidskriften Look en artikel där han avslöjade att ett stort antal "medborgarråd" bildats inom olika delar av staten för att genom propaganda och påtryckning, eventuellt genom våld, hindra genomförandet av högsta domstolens beslut om desegregation i skolorna. Med anledning av denna artikel förklarade representanternas hus i staten Mississippi i en särskild resolution att Carter ljugit. Under rubriken "Lögnare genom lagstiftning" har Carter sagt sin mening om resolutionen. Hans artikel, som i huvudsak återges här nedan,

är ett roligt exempel på ilskan amerikansk journalistik.

Med 89 röster mot 19 har Representanternas hus i Mississippi förklarat denna tidnings huvudredaktör för lögnare på grund av en artikel jag skrivit om medborgarråden för Look. Om denna anklagelse vore sann skulle den göra mig väl kvalificerad att sitta i denna församling. Den är inte sann. Därför förklarar jag med en röst mot noll att det finns 89 lögnare i legislaturen, från talmannen Sillers hela vägen ner till ledamoten Eck Windham från Prentiss, en politisk lymmel vars namn passande nog är sammansatt av orden "wind" (vind) och "ham" (tredje klassens aktör).

Vad artikeln beträffar, står jag fast vid den. Denna aktion av en majoritet i representanternas hus tjänar endast som nytt bevis för vad jag skrev. Det finns en huvudredaktör för denna tidning. Jag röstar endast i Washington County. Medborgarråden säger sig ha 30.000 medlemmar som röstar i hela staten. Detta är förklaring nog till resolutionen.

Jag är tacksam mot de 19 ledamöter och särskilt mot Greenilles två representanter som röstade mot resolutionen.

Jag har gott hopp om att denna feber, som orsakats av samma förgiftning som Ku-Klux-Klan, likaväl som denna rörelse snart skall försvinna. Under tiden kan de 89 bakdantarna dra åt helvete, alla på en gång eller en och en, och stanna där tills jag tar tillbaka. De behöver inte fundera på att vända åter.

4/7

Herbert Tingsten:

I kärnpunkterna av sitt polemiska inlägg söker dr Gyllensten ställa mig som en åsna mellan en truism och en orimlighet. Truismen skulle vara "att det inte finns någon naturnödvändig rasskillnad mellan tyskar och andra". Jag antar att dr Gyllensten med uttrycket "naturnödvändig rasskillnad" helt enkelt menar en ärftlig, biologiskt bestämd skillnad. Jag hoppas att han har rätt i att det är en truism att bestrida en sådan skillnad; tyvärr är avsteg från

denna självklarhet utomordentligt vanliga. Orimligheten skulle innebära att tyskarna inte skulle kunna ha ett annat kulturmönster — betingat av tradition, uppfostran o. dyl. — än andra folk. Denna orimlighet, ty förvisso är det en orimlighet, har jag inte gjort mig skyldig till. Jag har tvärtom uttryckligen betonat att det kan föreligga en skillnad i detta hänseende mellan olika folk.

Trots att dr Gyllensten starkt hävdar möjligheten av en sådan skillnad, betonar han att han inte framställt "några generaliserade anklagelser mot det tyska folket eller ... några skrymtaktiga förebräelser mot det för att det inte oftrade sig i heroisk kamp mot nazidiktaturen", Några "skrymtaktiga" förebräelser har jag inte beskyllt dr Gyllensten för, men däremot har jag liksom många andra läsare — både sådana som står på dr Gyllenstens och sådana som står på min ståndpunkt — ansett att han just framställer anklagelser och förebräelser mot det tyska folket, inte bara mot nazismen. Jag är glad att slå fast att vi missförstått dr Gyllensten.

Jag vill gärna avstå från en polemik som jag finner ofruktbar, därför att jag nu tror att dr Gyllensten och jag i huvudsak har samma uppfattning. Jag bestrider ej och har aldrig bestritt att det på grund av skilda förhållanden kan ha funnits låt oss säga något flera sadister och något flera räd- da medlöpare inom det tyska folket än inom det svenska eller engelska. Vad jag velat säga är att de skillnader som här kan föreligga är obetydliga, att de under inga förhållanden får leda oss till ett fördömande av tyskarna såsom folk, att exempelvis i Sverige i stort sett efter upprättandet av en diktatur av liknande art lika många lymlar skulle ha varit beredda att exekvera styrelsens order, lika många skulle i slappt godtagande eller i ängslan ha accepterat regimen, lika många skulle hellre ha hållit tyst och varit stilla än vågat framföra protester och göra motstånd. Till denna allmänna synpunkt har jag knutit påståendet att de ohyggligheter som hände i nazismens Tyskland i huvudsak inte var mera kända i Tyskland än i utlandet — kanske var det snarare tvärtom. Detta påstående bygger jag inte, som en av mina kritiker hävdade, på uttalanden från tyska politiker, utan på otaliga samtal under många år med tyskar ur de mest skilda samhällsgrupper. Jag vill betona att dr Vilhelm Scharp, svensk lektor i Berlin under naziregimens tre första år och alltså med vida större erfarenhet än jag själv om dessa ting, framfört alldeles samma mening.